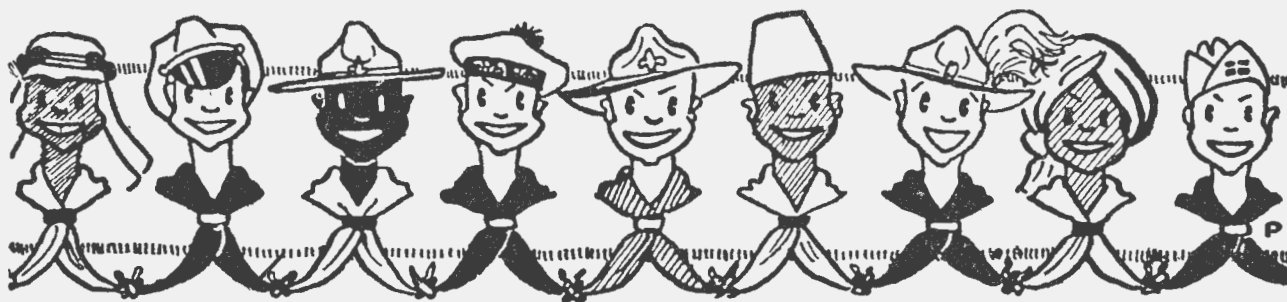

SPEJDERNES MAGASIN

39. årgang

nr. 4 . april 1955

Den 23. april er viet mindet om Sct. Georg, — der er alle spejders skytshelgen, således som han var det for mange af middelalderens riddere. Georgius er født år 303 efter Kristi fødsel i Kappadokien i Lilleasien (nærmere betegnet i den

På sin færd kom han langt omkring. Således kom han en dag til en lille by Selem i Lykien, helt ude ved Middelhavets kyst. Ved Selem huserede et skrækkeligt uhyre, en grådig drage. Mange mænd havde prøvet at fælde den,

Efter en voldsom kamp, hvorunder dragen udsendte ild gennem næsebor og mund, og som næsten havde kostet Georgius livet, fældede han dragen, og kongen tilbød ham den udlovede belønning. Men Georgius afslog enhver form for belønning. Gud alene havde æren, sagde han.

Sct. Georg

nordlige del af Tyrkiet). Da han blev 17 år, blev han soldat i kavalieriet, og der gik snart rygte om hans dygtighed i våbenbrug og mandig idræt, og han blev snart berømt for sin tapperhed, uforfærdethed og gode dyder.

– spejdernes skytshelgen

men uden held og han havde derfor afsluttet en overenskomst med dragen, således at dragen skulle vogte landet mod til gengæld hver dag at få to får.

Imidlertid slap fårene op, og dragen forlangte nu hver dag et menneske. Også dette måtte man gå ind på, og hver dag — efter lodtrækning — måtte en af beboerne gå til dragen.

Den dag, da Georgius kom til Selem, havde loddet truffet kongens datter. Der var naturligvis stor fortvivelse i landet derover, og kongen kundgjorde da, at den, der ville kæmpe med dragen og dræbe den, skulle få prinsessen og det halve kongerige. Men ingen havde lyst. — Da Georgius ankom, var prinsessen allerede på vej til dragens tilholdssted, en sump uden for byen, men da han blev klar over, hvilken skæbne, der ventede den unge prinsesse, besluttede han at kæmpe mod dragen.

brugt hans navn, således var han rytternes og saddelmagerens helgen. Hans navn knyttes også til foråret. Den 23. april er jo grænsen mellem de to årstider. Georgius betyder agerdyrker. I mange lande kaldes Sct. Georg, Sct. Jørgen. At han også var en helgen, der særligt hjalp mod spedalskhed, ses af, at spedalskhedshospitaler kaldtes Sct. Jørgensgårde.

Sct. Georg er et godt forbillede for os spejdere. Som han kæmpede mod den onde drage, bør vi bekæmpe det onde og dårlige.

FORSIDEBILLEDET

er hentet fra Ryekol, hvor landsskovmandsturneringen holdes i år i påsken. Hytten er set fra en ny synsvinkel, nemlig fra SØ. Billedet er taget af DA Herbert Busch, St. Blichers division.

Påske

Det fortælles: For en del år siden var en vældig menneskeskare samlet til en anti-kristen fest netop i påsketiden. Dygtige talere havde søgt at bevise det tåbelige i den kristne kirkes gamle budskab, om den kortsæstede og opstandne Jesus —

Nu spurgte lederen af mødet, om der var nogen i forsamlingen, der havde noget at tilføje. — En ældre bonde bad om ordet for en kort bemærkning. Han stod nu på talerstolen og så ud over menneskemassen. — Så råbte han — Jesus Kristus er opstanden. Et øjeblik dyb stilhed — og forsamlingen svarede med folkets gamle genhilsen ved påsketid — »Ja! Kristus er sandelig opstanden.«

Det ligger så dybt i menneskers sind, at turde tro på dette — Jesus er sandelig opstanden.

Se Jesus vil først og fremmest lære os at leve. Han viser os al Guds rigdom, som den kan spejle sig i naturen, og i selve menneskelivet og siger til os: Glæd jer —

Jesus ved også, om de vanskeligheder enhver af os har at slås med, og han siger til os: læg det dog i jeres daglige bøn ind til Gud, vor Fader. Han vil høre jer —

Jesus vil hjælpe os, det, at han er den opstandne, vil sige, den der lever nu og her i livet.

Men Jesus vil også hjælpe os, når vi står overfor døden. Se, vi der er blevet ældre, går ikke hver dag og grubler over, at vi skal dø, og I unge gør det da slet ikke. Men vi ældre kan på den anden side ikke lade være med nu og da at tænke — Du har måske ti år at leve i, måske tyve — men afslutningen kan skimtes —

Igen møder kirkens gamle budskab os —

Jesus Kristus er opstanden. —

Baden-Powell fortalte, at en af de første kristne høvdinge i England sagde: »Vi skal ikke flyve ind i mørket, når livet ender, fordi Kristus har åbnet en dør for os til et lysere sted, en himmel, hvor vi kan dvæle til evig tid i fred.« —

Fritz Lerche.

DEN LYSE SIDE

Der var engang to kvinder, begge gode husmødre, men noget forskellige i gemyt. — De havde begge hver fået en dejlig spegeskinke, som de skar af. Måden, de skar af skinken på, var typisk for dem begge. Den ene var et glad gemyt, udsøgte sig stadig det bedste sted og filede stykkerne af der. Den anden mente derimod, at det var bedst, at det ringeste blev spist først, så kunne man altid gemme det bedste til sidenhen. Den første fik større glæde ud af sin skinke end den anden. Hun søgte nemlig hele tiden efter det bedste og glædede sig over, at det nu var det bedste stykke, hun spiste, mens den anden hele tiden havde i tankerne, at der var jo noget, der var bedre.

Som det her har drejet sig om skinker, så kan det en anden gang være noget helt andet. I kender alle ham, der siger: »Øv — skal vi nu til det« eller »skal jeg gøre det«, — enten det så drejer sig om et byærinde, en gang lektielæsning eller et patruljejob, så skal han altid lave vrøvl.

Det er meget lettere og også meget morsommere at gå til sagerne med humør, altid at søge efter den bedste ende at skære af lige til skinkebenet er gnavet.

Ville.

FOTO-KONKURRENCE

Igen i år udskriver Spejdernes Magasin en fotokonkurrence for alle ulve, spejdere, skovmænd, rovere og førere.

Konkurrencen omfatter:

- Instruktive billeder.
- Situationsbilleder fra ture og lejre.
- Landskabsbilleder.
- Lejrbaalsbilleder.

Læs i næste nummer om aldersgrupper og præmieliste. Indsendelsesfristen bliver 7. september.

Din ven - Billy Can'en

Det er vist ikke helt galt, at enhver skovmand har en Billy-can, og det kunne måske interessere jer at vide lidt mere om den.

Der forhandles her i landet to modeller, 1) den altid gangbare og — i øjeblikket — 2) dens forgænger, der udsælges fra danske over-skudslagere, nærmere bestemt de beholdninger, det lykkedes at skjule for tyskerne, da de under besættelsen stjal alle hærens mundings- og udrustningssager. Disse »surplus«-kedler vil dog snart være bortsolgte, hvorefter den yngre og mere forædlede udgave atter vil være alene på markedet.

»ENMANDSKOGKEDEL«

»Billy-Can'en«s danske betegnelse er »Enmandskogekedel«. Dette begreb indførtes første gang i hæren herhjemme i 1891, med en for-tinnet jernpladekedel på 2 liter (fig. A), hvortil låg, der kunne tage 0,75 liter og oprindeligt kun var tænkt som drikkekar. Til kedlen hørte et L-formet greb, hvis korte ende var savtakket, så det kunne tjene som (nød)gaffel.

I 1895 var aluminiumsfremstillingen blevet så billig, at man gik over til at fremstille samme kedel af en tynd aluminiumsplade, der jo dels gav en lettere konstruktion, dels en rustfri og mere holdbar kedel.

Mens soldaterne tidligere havde spist af 8-mandskedler (efter vore dages opfattelse noget slemt griseri), fik nu hver mand sin portion fra feltkøkkenet udleveret i en-mandskedlen, der altså i første række var service — men også kunne bruges til fremstilling af ihvertfald kogte retter og varme drikke af den enkelte soldat selv. Indtil vi i 1915 fik et virkeligt yde-dygtigt feltkøkkenmateriel, kogte soldaterne hyppigt på deres en-mandskedler — ofte over hundrede af kedler stillet sammen i lange kogerender.

NY MODEL i 1915

Året 1915 — midt under »sikringsstyrken« gav hæren en ny model af enmandskedel, som ses på billedet som fig. B. Den var altså blevet en forbedring af 1895-model-

len. I stedet for et låg med en stor indvendig kant, der skulle holde låget på plads, når det under kogning lå omvendt på kedlen, indførtes et låg med en kantfri, men svagt buet bund — der ikke var helt god for de situationer, hvor låget anvendtes til stegning. De fleste soldater lærte nu hurtigt at rette buen ud ved at trykke låget kraftigt mod en fast plade. Kedlens rumfang blev nedskåret fra 2 til 1½ l, og der

Billy-can'en kan passe sig selv.
(Foto: Atil)

indførtes et nyt greb, hvis ene ende kunne bruges som thesi — den anden stadig som gaffel. Grebet var vel nok at gøre en simpel ting indviklet al den stund, man dog nu en gang laver the i felten ved simpelthen at komme bladene ned i det kogende vand og derpå hælde thevandet fra, når bladene er sunket til bunds!

Da modellen — endnu medens den var reglementeret i hæren — kom i civilhandelen herhjemme (1941), forbedredes den på visse punkter. Det buede låg glattedes ud, og grebet erstattedes med et langt billigere og mere effektivt ståltrådsgræb, der dels kunne sidde fast i låg- eller kedeløsknet, dels kunne anbringes udvendigt, når kedlen var pakket sammen.

Gamle spejdere vil huske, at man efter 1. verdenskrig kunne købe mange »Billy-Can's« herhjemme. Både det engelske D-formede, fortinne »Mess-Tin«, det tyske

sortlakerede med udvendigt foldegreb og det belgiske også sortlakerede, hvis låggreb i den ene ende var en ske.

»Billy-Can'en« i den oprindelige form — den elipse- eller bønneformede kedelspand med dertil hørende dybt låg til stege- eller drikkebrug — vil formentlig få lov at leve uforstyrret videre blandt spejdere og andet civilt friluftsfolk. Thi både i vor og vore allieredes hære er den på retur til fordel for »spisekarret« der består af to lave kubiske aluminiums»skåle« med ståltrådsgræb, i første række udmærket til modtagelse af varm mad fra feltkøkkener, men noget vanskeliggøre at koge i — omend de til stegning byder større fordele end »Billy-Can'en«.

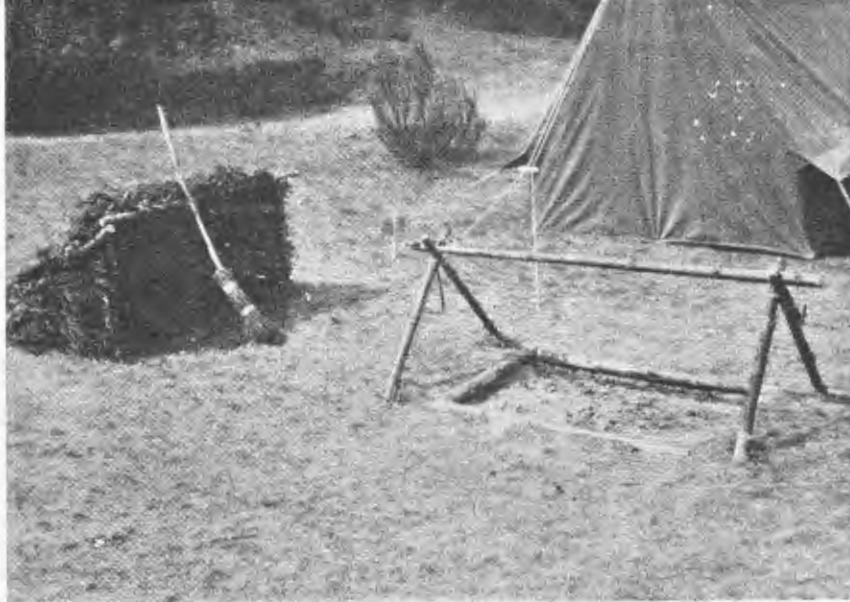
Da tyskerne efter 29. august stjal, hvad der endnu var tilbage af hærens beholdninger, forsvandt »Billy Can'en« på den ovenfor omtalte undtagelse nær i aluminiumsudgaven og kom først tilbage den 5. maj 1945 i den svenske udgave i rustfrit stål (med udvendigt hængselslåggreb) som en del af det materiel, den svenske stat skænkede Danmark sammen med »Sverigesbrigaden« til hjælp til værnens genopbygning.

Senere udgik også dette kar og erstattedes i 1950 af det engelske spisekar — i fortinnet jernplade. Dette kar er afløst af et efter samme idé udført kar af aluminium.

Det er i virkeligheden ejendommeligt, at den danske spejder ikke altid har haft en »Billy Can« eller anden enmandskedel-model i stedet for de til lejrbrug lidet egnede tallerkener, hvori han ikke kunne tilberede sin mad og drikke selv, og som derfor, så snart han var på hike eller anden to-mandsudrykning, krævede medslæbning af alt, alt for store og tunge kogegejrer (+ tallerkener, med deres ringe rumindhold og tendens til at kæntræ).

Dens evne som madkasse er også betydelig. Man transporterer ikke smør, kød, æg, pålæg og marmelade lettere end indsvøbt i fedt-tæt papir stuvet i »Billy Can'en«.

Til »Billy Can'en« hører altid et hylster til beskyttelse mod soden på karret — først og fremmest hvis det pakkes inden i paksæk eller rygsæk. Endvidere en rem, hvis det spændes uden på pakmidlet.

(Foto: Knud Hallenbo)

FOTO-TIPS

På dette billede lægger du sikkert først mærke til den fine orden, der er på lejrpladsen. Sådan skal det altid være, så man får et godt indtryk af patruljen. Bemærk dernæst det gode, store bålsted med kantning af græsset. Der er mange patruljer, som laver en for lille bålplads, der kan lære heraf.

Brændeskjulet, der har en god størrelse, er anbragt i passende afstand fra bålpladsen. Pas på, det ikke kommer for tæt på! Husker I at lave en lejrkost? Den laves af birkeris eller granris — og så gælder det om at bruge den lige så flittigt, som patruljen her har gjort.

Giv Magasinet karakter!

M
Å
N
E
D
E
N
S

K
O
N
K
U
R
R
E
N
C
E

Redaktionen er blevet nysgerrig og stiller alle ulve, spejdere og skovmænd nedenstående spørgsmål, som vi beder dig besvare og sende til redaktionen senest den 25. april. Du er da med i lodtrækningen om et antal gavekort à 10 kr. og 5 kr. til depotet (Antallet af gavekort afhænger af antallet af besvarelser)!

1. Hvornår får du Spejdernes Magasin?
2. Hvad læser du først i Magasinet?
3. Hvilke 4 artikler synes du bedst om fra månederne: januar, februar, marts og april?
4. Vil du helst læse en afsluttet eller fortsat fortælling?
5. Synes du Magasinet er for stort, så det skulle gøres mindre?
6. Foretrækker du Magasinet med eller uden farve?
7. Læser du alt i Magasinet, hvad springer du evt. over?
8. Er der andre, der læser dit eksemplar af Magasinet (hvem)?
9. Bruger I det instruktive stof (f. eks. Falkepatruljen) til jeres patruljemøder?
10. Hvad savner du i Magasinet?

Du behøver ikke at besvare alle spørgsmålene for at være med i lodtrækningen, men naturligvis ser vi gerne spørgsmålene besvaret udførligt — og af mange!

Husk: navn, adresse, alder og flok eller trop.

Læs her — og følg med:

Smoky har en hund uden stam-tavle; du kunne ikke engang finde ud af hans race, men han var den bedste hund i Lance Crawford's hundespand, som denne havde opbygget ved hjælp af gamle Johnny Longtree. Johnny ønskede, at Lance skulle have sit spand med i Alaskas største slæde-hunde-væddeløb, det nordamerikanske Sonny Short, den nuværende champion, havde Lance, som havde reddet Smoky fra at blive pryglet hos Sonny.

I juleferien tog Lance og hans skolekammerat Melvin på en træningstur med hundespandet. De skulle bo i en hytte, der tilhørte Johnny. På vejen ud opdagede Smoky sporene af en kæmpebjørn.

julekort af det billede lige med det samme. Sikken en ferie, vi får, Lance, i den hytte!»

»Lad os flyve af sted«, grinede Lance. Så tilføjede han mere roligt, »jeg håber blot, at den bjørn lader os i fred!«

Den næste morgen ville Lance ikke høre tale om at træne hundene alene.

Vi bliver sammen«, sagde han bestemt til Melvin, »indtil vi har taget en tur langs floden og blevet overbevist om, at den selvmordsbjørn er draget videre.« Melvin steg ind i slæden og de begav sig ud på væselsporet. Det var en vild kørsel.

»Disse hunde behøver ikke træning«, lo Melvin, »man må blot hænge fast ved dem!«

jeg så, hvor hemmelighedsfuld du er med den store runde pakke, du har under dine tæpper!«

»Hør, vil du få noget gult kornmel til mig? Jeg så en annonce i San Francisco Examiner bag oven, og jeg vil gerne prøve det.«

Lance så forbavset ud, indtil han huskede, at hytten var beklædt med gammelt avispapir. »Jeg håber, at dit korn er friskere end annoncen! Og Melvin, hav din bøsse parat!«

Da Lance vendte tilbage den aften var hans slæde belæsset.

»Ejeren af varehuset i Chatanika er en ven af Johnny«, forklarede Lance. »Han gav mig dette stykke eldsdyrkød og eldsdyrhjertet. Og denne pakke«, Lance løftede omhyggelig en kartonæske ud, »er

LANCE OG HANS HUND, SMOKY

En fortsat fortælling fra Alaskas snedækkede egne.

AF JACK LANDRU (BOYS LIFE).

Tegninger: GÜNTHER HANSEN

Lance vidste, at en bjørn om vinteren betød, at det var en »selvmordsbjørn« — en som har spist pindsvin, og lider ved at have pigene inde i sig, så den ikke kan overvinde og derfor er så forfærdelig sulten, at den vil overfalde selv bevæbnede mænd.

3. DEL

Trods disse spor ledte Lance sit spand ud af væselsporet langs med Chatanikafloden mod Johnny Longtrees hytte. Melvin sukkede af lettelse over, at sporene fortsatte og fortsatte sit job med at løbe ved siden af slæden.

De fortsatte til toppen af det næste højdepunkt, og så herfra ned i dalen ved den næste vig. Det var en stor vig med mange træer. Johnnys hytte befandt sig højt oppe til venstre for hovedvejen, på en stor åben plads med enkelte grantræer. Der var et skinddepot og et høskur.

»Se, hvorledes disse hundehuse er arrangeret!«, udbrød Lance, idet han pegede på to ensartede rækker snedækkede huse, der stod ud mod hovedvejen.

»Hvis jeg kunne tegne«, udbrød Melvin ophidset, »ville jeg lave et

Nogle få miles oppe, steg vejen til en højde, der gav dem en god udsigt over det snedækkede løb af Chatanikafloden, der snoede sig nedfor dem.

»Hua, drenge. Vi tager fem.«

Lance trak Johnnys kikkert frem og studerede sneen, der dækkede flodlejet.

»Jeg kan tydeligt se bjørnesporene«, sagde han til Melvin, idet han fulgte sporene videre til de forsvandt ud af sigte ved en bøjning. »Den drog godt nok den vej.« »Måske vil den blive ved at gå efter sin næse!« sagde Melvin ivrigt.

»Den er sandsynligvis på jagt efter fisk, der strandede ved ebbe, og hvor vandet så frøs til«, mente Lance. »Men når den kommer til den dæmning, som F. E. byggede for at få vand til minerne, vil han blive nødt til at standse, for der er ingen fisk. Så er jeg bange for, at den kommer tilbage her.«

De vendte tilbage til hytten og spiste frokost.

»Hvor vil du træne i dag, Lance?«

»Jeg tager til varehuset i Chatanika.« Lance så fløv ud. »For at fortælle dig sandheden, havde jeg helt glemt mine juleindkøb, indtil

min mystiske pakke, der skal ligge under mine tæpper!«

Næste dag var det juleaften — og en meget lidt opmuntrende dag for Lance. Da han tog hundene ud, syntes de alle at være trætte, med undtagelse af Brownie og Smoky. Brownie havde den sejhed, der findes hos en virkelig god ældre hund, og Smoky var for optaget af at løbe endnu hurtigere end nogen anden hund, til at lægge mærke til en sådan bagatel som at være træt. Den var dog forfærdelig tynd.

Da Lance kom tilbage til hytten efter løbet, var Melvin på vej fra vandhullet med to fem gallons spande med vand.

»Hallo, Lance! Glædelig jul!«

»Glædelig jul, Melvin!«

»Kom med ind et øjeblik!«

Lance gik ind i en hytte, der var så forandret, at han næppe kunne kende den igen. Melvin havde fældet et lille juletræ, og anbragt det på bordet. Hans pynt var bomuldstotter fra deres første hjælpskasse og fantastiske figurer klippet ud af de mere muntre tørrede frugter, med nogle få blomster som kontrast, men hans tanke var let at gætte sig til. Vinduer og døre var

pyntet med grangrene med den ødselhed, der er ved juletid.

Alt Lances mismod forlod ham.

»Glædelig jul igen, Melvin!«

Lance og Melvin stod op som sædvanlig julemorgen, da hunden begyndte deres gøen klokken seks. Lampelyset skinnede på deres lille træ og deres gaver til hinanden på bordet ved siden af træet.

»Nu er det tid at finde ud af, hvad der er i den runde pakke«, sagde Lance ivrigt.

»Det eneste, jeg kan tænke mig i det format er et bundt udrangerede grammofonplader.«

»Hvordan kunne du dog gætte det?«. Melvin havde travlt med at tage papiret af sin gave. »Blot en skam at jeg ikke huskede på, at der ikke er nogen grammofon!«

»Hvad det angår, så håber jeg, at de pottes og pander, jeg fik til dig, er af den slags maden bliver il!«. Lance fik åbnet sin gave. Der, pænt rullet, lå en let tilspidset væddeløbsline, komplet med trækkeliner, halsliner, lås og omskifter.

»Næh«, udbrød Lance beundrende. »Hvor er den smuk! Alle de timer du må have brugt, Melvin — alle de sammenføjninger. Jeg har aldrig set en som denne før. Tak skal du have.«

»Snak, det er ingenting!« sagde Melvin beskedent. Så tilføjede han »Johnny viste mig, hvordan det skulle gøres Nu er det min tur til at trække min ud — næh, se på det!«

Melvin trak en lille radio, komplet med batteri frem fra sin indpakning.

»Radionyhederne«, bemærkede Lance, »er nogle år længere fremme ved dagen i dag end aviserne på væggene.«

»Ved du, jeg har læst alle væggene, hvor man kan komme til«, tilstod Melvin, »jeg begyndte inde i skabet. Du har sandelig udregnet, hvad der ville blive det bedste selskab for mig, når du er ude. Tak, Lance.«

De spiste deres sædvanlige kæmpetrost. Alt var som sædvanlig, og dog var det ikke. Det var juledag, og der var en varm, en ny følelse i hytten. Det skyldtes dels dekorationerne, dels de gamle julehistorier og sange, som radioen sendte. Men mest af alt var det den glæde de havde givet hinanden med deres gaver.

Efter frokost gik Melvin ud for at koge hundenes mad i gården, medens Lance forberedte deres julemiddag. Han var i færd med at stege elsdyrhertet, og hytten var fyldt med lugten af stegning og olie. Pludselig lød der en usædvanlig gøen fra hundene. Lance greb sin bøsse og for ud, idet han tænkte på bjørnen.

»Juleselskab«, kaldte Melvin.

Der kom et spand på fem hunde løbende. Den lille mand i slæden sprang ud for at hjælpe dem, da de drejede af mod hytten.

»Glædelig jul!« Den lille mand skubbende sin skindhue tilbage, og drengene kunne se, at han var en emget gammel mand.

»Kom indenfor«, sagde Lance høfligt. »Vi vil binde Deres hunde. Og vi er meget glade for at have selskab til julemiddagen. Jeg hedder Lance Crawford og dette er Melvin Carlson.«

Jeg hedder Bent Holt«, sagde den lille mand. Jeg ved alt om jer. Hvad jeg ønsker er at se Brownie. Den var min førerhund, ved I, jeg ventede aldrig at se den igen!« Lance viste vej hen til Brownie. Han vendte om med det samme, idet han gættede på, at Ben Holt ikke ville bryde sig om at have tilskuere til sin genforening med en førerhund, som han havde opgivet som død.

Drengene havde bundet deres gæsts hunde, da Ben Holt kom op mod hytten, idet han pudsede næsen kraftigt.

»Kom ind«, hilste Melvin ham.

Inde i hytten snøftede Ben Holt og sagde: »Du har lavet festmåltid før end i dag. Og Johnny havde ret, du har behandlet hunde før også, Lance. Brownie har ikke set sådan ud, siden den var 2 år gammel!«

Jeg formoder, at jeg ikke behøver fortælle Dem det, men Brownie er en fin hund«, lo Lance. »Jeg er virkelig lykkelig over at være i stand til at bruge den ved væddeløbene. Men hvordan viste De, at vi var her?«

»Jo, gamle Johnny lejer en flyvemaskine og kommer over til min hytte hver vinter lige før jul for at se, om alt er i orden. Som om det ikke er det! Han lader altid et brev falde ned til mig. Han skrev til mig, at du var her med Brownie.«

Gamle Bent Holt, der var mindst ti år ældre end Johnny, blev ved at snakke om Johnnys omhu. »Kun fordi han er så gammel, flyttede han til byen, det syntes han, vi skulle gøre allesammen!«

»Johnny har grund til at være bekymret denne vinter«, fortalte Lance Ben. »Der er en bjørn ude. Da vi sidst så dens spor, var den på vej til Deres plads.«

»Nå da!« Bens falmende blå øjne viste virkelig opmærksomhed. »Jeg skal bestemt holde øjnene åbne. Og I fyre må heller ikke tage nogen chance.«

»Jeg tænkte på«, sagde Lance langsomt, »at jeg ville spænde mine hunde for og tage tilbage med Dem. To bøsser er bedre end en.«

»Ikke tale om!« sagde Ben Holt kort. »Blot fordi en mand er blevet nogle år ældre end det almindelige, begynder alle at ville tage sig af ham og fortælle ham, at han ikke hører til i bakkerne mere. Det kan gøre mig noget så rasende!«

Lance lod emnet falde.

Ben Holt drog af sted til sin hytte den følgende morgen. Lance, der iagttog de fem hunde, slæden, og den hidsige, selvstændige lille gamle mand på deres vej ud af syne, vendte sig til Melvin og sagde: »Jeg tager op og ser til Bent Holt om nogle få dage, ser om han slap godt forbi denne selvmordsbjørn og har det godt. Jeg tør ikke tage derop for hurtigt. Han vil blot blive mistænksom.«

»Det er jeg glad for at høre!«, sagde Melvin ivrigt. »Lagde du mærke til, hvor svage hans øjne var, hvordan han blev ved at famle, når han skulle have fat i kniv og gaffel?«

Da Lance startede op ad sporet den følgende morgen for at se til Ben Holt, havde han travlt med at nå frem til hytten. Der, hvor de havde kørt, før Brownie drejede væk fra Steese Highway og ned i Chatanikaflodens seng, kunne Lance se, at han fulgte snesporene af Bent Holts spand.

Lance så efter spor af selvmordsbjørnen. Der var ingen.

Lance løb og kørte. Hundene skød deres sædvanlige stærke fart. Kulden, træerne på bredderne der gled forbi bag dem, den monotone lyd af slædens gliden over sneen, havde en hypnotisk virkning.

»Crr-aack!«

Lance og hans hunde blev brutalt revet ud af deres monotone fart ved den umiskendelige lyd af et bøsseskud. Foran dem på sporet. Ikke langt væk.

»Hvad er det, drenge?« Lance kørte løberne, øjnene vidt åbne, munden åben, ørene vendt for at høre yderligere lyde. Intet. De svingede rundt om et sving. Der var en stor, sort kluntet udseende

form, der rullede mod dem. Selvmordsbjørnen! Kun ti fod fra Brownie.

»Brownie, kom haw!« Brownie svingede instinktivt tilbage, og vendte spandet. Ikke hurtigt nok, vidste Lance. Brownie kunne få hundene ud af ulykkesvejen, men ikke Lance. Bjørnen, med skum om munden og rasende, var for nær. Lance vidste, at disse spidse kløer ville nå ham, før han kunne nå sin bøsse.

Men Lance havde overset Smoky i svinget. Smoky, den modige bastard, som ville dø for Lance's skyld, hvis det var nødvendigt. Brownie svingede lydigt. Ikke Smoky. Den store hund sprang lige mod bjørnen, snerrende en hånd.

Instinktmæssigt standsede bjørnen og rejste sig på bagbenene, for at slynge sine forben ned for at knuse hunden foran den, kæberne vidt fra hinanden for at bide sig fat i Smokys hoved.

Brownie, Leda og Kepi, som svingede med desperat kraft for at løbe tilbage af sporet væk fra bjørnen, kastede Smoky ved halslinien gennem luften. Den landede løbende, så tilbage, indså at fart alene kunne redde Lance nu og satte afsted.

Drejningen efterlod Lance med bøssen halvt løftet fra slædebunden, nogle tommer fra bjørnen. Bjørnen rokkede dumt på bagbenene, bragt ud af fatning ved Smokys pludselige forsvinden.

Lance støttede sit højre ben mod bagsiden af slæden for at holde balancen, løftede den fuldt ladede bøsse og fyrede uden bestemt at sigte på bjørnen.

Bjørnen hylede da kuglen traf den, men den blev ved med at løbe fremad. Lance sænkede bøssen til en anden højde og fyrede igen. Bjørnen gryntede, vaklede, blev ved med at komme nærmere. Endnu en kugle. Endnu en. Hver eneste traf, vidste Lance. Idet han tog mål som han kunne bedst fra sin sammenrullede stilling på slæden, fyrede Lance sin sidste kugle. Han så en rød strøm flyde ud af bjørnens næse. Bjørnen bøjede hovedet, hylede, men fortsatte sin vanvittige forfølgelse.

Lance havde to æsker kugler. De lå i hans højre bukselomme. Han ville blive nødt til at svinge benet ned, stå med ryggen til den frem-

stormende bjørn for at få fat i dem. Godt, han var nødt til det. Lances hjerne arbejdede så klart, tiden syntes at stå stille for ham. Da hans fingre greb om æsken med patronerne, spændte han uvilkårligt muskerne i hals og skulder. Idet han næsten folte kløerne gribe fat. Så var kuglerne i bøssen. Lance anbragte sig igen i skydestilling og så sig tilbage — sporet var tomt! Langt tilbage lå en mørk bunke af skind. Bjørnen var død.

»Fremad drenge«, råbte Lance og trak så automatisk i bremsen. Hundene så sig tilbage og så bjørnen ligge død. Lance begyndte at gå hen til hundene, men pludselig vaklede knæene under ham, og han satte sig ned på slæden. »Smoky, hvis du nogensinde igen angriber en bjørn, giver jeg dig en dragt prygl!«

Smoky holdt hovedet højt og stolt, idet den grinede tilbage til Lance og logrede muntert med halen. Lances stemme havde aldrig været så varm af kærlighed.

»Kom på plads Brownie, kom. Vi må finde Ben Holt!«

Pludselig var Ben Holts hundespand der, en mørk sammenkrøbet masse på sporet. I det blågrå arktiske tusmærke kunne Lance se Ben Holts slæde. Ben Holt var der ingen spor af. »Holdt drenge«, Lance standsede sin slæde og gik op til Ben Bolts spand. Hundene snærrede af ham, knurrede. Alle, undtagen en. Den var død i sit seletøj. De krøb sammen for at give deres varme og beskyttelse til en velkendt lille skikkelse, der lå tværs over sporet — Ben Holt! »Det er i orden, drenge«, sagde Lance til Bens hunde. »Jeg vil blot give jeres herre min hjælp. Ben behøver hjælp.«

Det værste sår var et frygteligt slag, der havde ramt venstre skulder. Lance tog hastigt ladningen af sin slæde. Lærredet fra hans egen og Bens slæde foldede han sammen til en slags madras ovenpå sin slæde. Denne dækkede han med Bens sovepose, idet han slog siderne tilbage, og øverst anbragte han sin egen sovepose, med lynlåsen åben.

Blidt bar Lance den gamle mand over på sin slæde, lukkede lynlåsen til soveposen rundt om ham, og trak hjørnerne af Bens sovepo-

se over ham for yderligere at give ham varme.

Brownie vendte spandet og løb af sted ned af sporet mod Lance og Melvins hytte. Bens gamle hunde fulgte med så godt de kunne.

Lance huskede aldrig enkelthederne fra den tur. Synet af hytten, ville han aldrig glemme. Lampeglaset der strålede med varm rød glans ud af vinduet. Røgen fra skorstenen, der stod lige op i måneskinnet, lovende varme og muligvis livet for Ben Holt.

»Hallo, hytte!«

Døren fløj op og Melvin råbte: »Hvad er der?«

»Det er Ben Holt«, sagde Lance. »Bjørnen fik ham. Han er endnu i live.«

Melvin var ude af hytten uden at spørge.

»Kap tovlinen«, gispede Lance. »Den kan holde hundene. Vi vil køre Ben ind med slæde og alt.«

Melvin puttede træstykker på ovnen, og åbnede lemmene. Lance åbnede Melvins opvarmede sovepose, fik Ben Holt ud af de kolde soveposer og anbragt på den.

»Jeg må have ham til Chatanika i aften«, sagde Lance. »Derfra kan nogen tage ham med til hospitalet i Fairbanks med bil.«

Melvin tog rebene og lærredet fra slæden og anbragte dem på bjælkerne, hvor frosten røg ud af dem. Lance dukkede ind i deres medicinkasse og fik fat i noget sulfapudder og dryssede det på sårene på gamle Bens skulder.

»Tag den otte pundts slædehammer, som Johnny brugte som dørstop«, sagde Lance, »og varm den op i ovnen.«

Lance fik fat i noget steril gaze og et par af hans egne friske vaske-udne sokker og lavede en bandage til Bens skulder.

»Se Melvin«, sagde Lance hviskende. »Se den store plet på Bens tinding. Han er blevet slået ud.«

»Hvem sagde det?« Gamle Ben satte sig op og hans øjne gled fra Lance rundt i rummet.

»Åh, det er jul«, sukkede han. »Jeg troede, jeg havde mareridt.« Ben var igen heldigvis bevidstløs.

»Nu må vi pakke ham i slæden«, sagde Lance.

Lance dækkede otte pundts slædehammeren med håndklæder, stak den ind i fodenden af soveposen på slæden og lod forsigtigt Ben glide

ind i posen, og dækkede ham så med tæpper.

De hørte Lances hunde gø og hyle.

»Det er fordi Bens hunde er kommet«, gættede Lance fra lyden. »De kæmpede Ben fri for bjørnen. En af dem blev dræbt. Resten er i en slem forfatning.«

»Jeg skal tage mig af dem.«

Sammen bar de slæden med Ben ud til hundespandet, der stod og sled i linen.

Lance løste knuden. »Godt, drenge. Lad os komme afsted!«

Automatisk løb de afsted. Langsomt, opgivende ved tanken om at skulle være hjemmefra om natten. Så greb farten dem, de arbejdede hårdere. »Det er godt drenge.«

I Chatanika fik varehusejeren, som havde set mere end en hårdt medtaget og såret mand, sin vogn igang, og satte varmen til. »Du går ind i køkkenet, Lance. Min kone vil give dig noget mad. Jeg vil få Ben på hospitalet inden en time.«

Den følgende morgen tog drenge afsted mod byen. 45 miles trak hundene dem og deres udstyr, og dog svingede de ind i gården i Graehl med god fart.

Der var brev til Lance fra hans forældre. Melvin lagde mærke til, at hans ansigt var fortrukket, hans øjne store og uheldige, da Lance var færdig med brevet.

»Dårlige nyheder?«

»De værste. Lad os gå over og tale om det med Johnny.«

Da de havde taget plads i Johnnys hytte, begyndte Lance: »Det brev fra mine forældre siger, at

klippegrunden er så dyb på resten af vor grund, at vi må bygge en caterpillar med et skarpt blad for at minere den.«

»Men det koster jo en formue,« brast det ud af Johnny. »Det ville også blive midt om sommeren, inden båden kunne bringe den.«

»Der er en maskine til salg,« sagde Lance, »i Sleetmute. Luftfartsselskabet havde den med sidste sommer for at lave en større landingsplads.«

»Vil de lade jer betale på klippegrund?« sagde Johnny.

»Næsten. De ønsker kun 2500 dollars nu, resten næste efterår. Der er blot det ved det, at vi har 1000 dollars for lidt til at kunne betale den nu. Hvis vi ikke overtager den 1. april, kører de maskinen op til McGrath.«

Johnny gned tankefuldt hagen.

»Du skal altså rejse 1000 dollars inden 1. april eller I Crawford's er ude af minedriften.«

»Ja, sådan er det. Sådan som pelsmarkedet er, er der ingen penge i handel. Denne minedrift er folkenes eneste håb om en god fremtid. Vi må rejse disse 1000 dollars!«

»Well, det undrer mig,« sagde Johnny langsomt, »hvordan nogen kan rejse så mange penge i Kuskokwim. Medmindre —.« Pludselig mødte Johnnys øjne vidtåbne og forskrækkede Lances.

»Der er kun den ene vej,« nikkede Lance ulykkeligt. »Bæver. Blot er det sådan at to omgange ikke vil være nok — vi behøver tre.«

»Hvad er det, du taler om?« brød Melvin ind.

»Enhver fangstmand har tilladelse til at beholde 10 bævere,« forklarede Lance. »Jeg må tage ned og få min portion, for at skaffe de tusind dollars.«

»Efter Championvæddeløbet?«

»Nej. Jeg må rejse herfra den 15. februar. Bæversæsonen slutter 31. marts. De er blevet fanget i så stort tal, at vi måske ikke får vore 10 alligevel, men vi må prøve. Så morgendagens løb vil blive mit sidste.«

»Så vil du lade ejerne få deres hunde igen?«

Lance klarede halsen. »Jeg ønsker det sandelig ikke, men det må være sådan.«

(Fortsættes i næste nr.)

Hvad med vejret?

af SLY FOX

Kan I huske, hvordan vejret var sidste sommer? Ja, mon ikke. Vi har sikkert alle nogle oplevelser i forbindelse med lejre eller private ture, der altså var så og så slemme på grund af al den regn. Men det er slet ikke det, vi skal tale om her.

Har I nogen sinde talt med en rigtig vesterhavsfisker, helst een af dem, der sejler ud fra åben strand? Har I nogen sinde talt »Vejr« med sådan een? Hvis I har det, kan I ikke have undgået at blive imponeret over, hvad han ved, og hvad han kan forudsige. Ud fra ganske små tegn er han i stand til at drage slutninger om vejrets karakter ret lang tid fremefter. Selvfølgelig afhænger hans liv af vind og vejr, men alligevel, når man nu til daglig læser meteorologernes vejrberetninger i aviserne og ser, hvor meget af det, der passer og sammenligner, så må man imponeres. Hvad sluter en sådan mand nu ud fra? Ja, det kan han måske ikke engang selv besvare, men erfaringen har lært ham at sammenstille visse tegn og drage slutninger deraf.

Situation fra en af sommerens våde lejre.

Ville det ikke være morsomt, om netop du over for undrende familie og kammerater var i stand til at komme med tilsvarende spådomme?

Her kommer Magasinet dig til hjælp. I et par artikler vil vi fortælle dig en hel masse ting om, hvordan man kan forudsige det kommende vejr. Det vil blive en blanding af nyt og gammelt, af brugen af de instrumenter, man møder over gamle vejrvarsler og rim til fremstilling af apparater, der kan anvendes i lejre. Dermed kan vi selvfølgelig ikke garantere, at I bliver ufejlbarlige vejrspåmænd, men lidt dygtigere end I er for øjeblikket skulle I nok kunne blive.

Hvad læser vi på barometret?

Lad os starte med noget I alle kender og tror at kunne betjene, det almindelige barometer. I ved, at når det stiger, bliver det godt vejr og omvendt, men i virkeligheden er man i stand til at aflæse en hel del mere, end man i almindelighed tror, på et barometer. Hør nu blot her en hel del regler:

Først og fremmest bør I lægge mærke til tallene, der angiver luftens tryk, målt i mm (dette at det er et længdemål, hentyder til, at luftens tryk holder ligevægt med en kviksølvssøjle af en vis længde, målt i mm). Det er dem, der har betydning, ikke så meget det, der står der. Når du først er klar over deres placering, kan du benytte følgende regler, der — bemærk det — kun gælder for sommerhalvåret:

Over 765 mm:

hurtigt stigende: byget, men opklarende vejr
langsomt stigende: smukt og tørt vejr
uforandret efter stigning: varmt og tørt vejr
langsomt faldende: tiltagende skydække, varmt: chance for torden
hurtigt faldende: regn, eventuelt torden

uforandret efter fald: tiltagende skydække, ringe forandring.

Mellem 750 og 765 mm:

hurtigt stigende: blæsende, køligere, byger
langsomt stigende: køligt, byger, efterhånden opklarende
uforandret efter stigning: ustadigt, men bedring
langsomt faldende: regn, hvis varmt: torden
hurtigt faldende: blæst, regn, eventuelt torden
uforandret efter fald: ustadigt.

Under 750 mm:

hurtigt stigende: blæst, byger, køligt
langsomt stigende: aftagende blæst, byger, køligt, efterhånden opklaring
uforandret efter stigning: ustadigt med regn
langsomt faldende: blæst, regn, eventuelt torden
uforandret efter fald: regn.

Alment gælder:

Barometerfald ofte = temperaturstigning
Barometerstigning ofte = temperaturfald
Stærk barometerstigning afløses ofte af stærkt, men ikke varigt fald.

Ved barometerstigning:

Vinden fra SØ til SV, NV, NØ
fra SV til NV, NØ
fra NV til NØ,
(læs videre side 72)

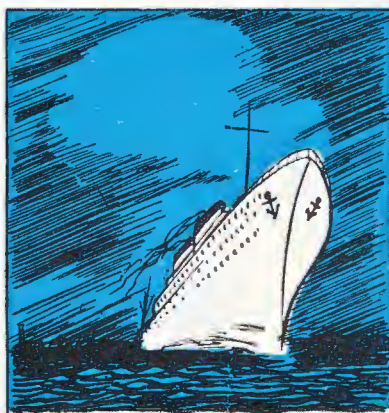
Hvorledes spejderbevægelsen kom til Amerika

En amerikaner, William D. Boyce, som i efteråret 1909 var kommet til London på forretningsrejse, gik en aften vild i tågen, som var så tæt, at man ikke kunne se en armlængde frem for sig. Boyce var på vej hjem til sit hotel, men havde mistet orienteringen, så han ikke vidste hvilken vej, han skulle gå.

Han havde allerede gået tre gange rundt på den samme plads, uden at han dog kunne finde ud af, hvor han var henne. Da kom der imidlertid en dreng med en stor hat på hovedet hen til ham og sagde: »Undskyld, jeg ser, at De er faret vild. Skal jeg vise Dem vej?«. Amerikaneren syntes jo nok, at den unge fyr var temmelig sikker på sig selv, men var glad for tilbudet.

Amerikaneren opgav adressen på sit hotel, og i løbet af 10 minutter havde drengen ført ham dertil. Undervejs spurgte Boyce drengen, hvorfor han har denne særprægede hat, som han også havde set andre drenge i London gå med. Drengen fortalte, at han var spejder, og forklarede, hvad det vil sige at være spejder,

Da de var kommet til hotellet, bad amerikaneren sin unge vejviser komme indenfor i varmen og tilbød ham en shilling som tak for hjælpen. Spejderen gjorde da honnør og sagde: »Nej tak, jeg er spejder, og en spejder tager ikke noget for at hjælpe andre. Jeg er glad for, at jeg kunne hjælpe Dem.«

Dette gjorde et sådant indtryk på Mr. Boyce, at han søgte yderligere oplysninger om spejderbevægelsen, inden han sejlede tilbage til Amerika. Han blev så begejstret over det, han fik at vide om spejdernes friske liv i den frie natur og om deres hjælpsomhed, at han startede spejderarbejdet i Amerika.

Den 8. februar 1910 fik Boyce oprettet det amerikanske spejderkorps, og snart så man om lørdagen og søndagen en mængde amerikanske spejdere drage af sted til deres lejrladser, hvor de lærte at indrette sig på en praktisk måde, at rejse telt, at tænde bål — kort sagt at klare sig selv på spejder-vis ude i naturen.

Den ukendte, engelske spejders good turn gav således stødet til, at spejderbevægelsen blev indført i Amerika, hvor der nu findes et meget stort antal ulveunger, spejdere og søspejdere, som alle er med i spejdernes verdensbroderskab ligesom du og jeg.

I det internationale førertræningscenter i Gilwell Park nær London er der opstillet en smuk bronze-bøffel, skænket af de amerikanske spejdere, som en tak til den ukendte spejder, som ved at være hjælpsom overfor en fremmed bragte spejderbevægelsen til Amerika.

(Louveteau).

Søspejderlejr

Kongsøre skovene gemmer jo gamle minder og traditioner for spejderne. Her oppe i egnen fandt den første korpselejr sted, Stokkebjerglejr i 1911. Der var halvtreds deltagere. Her oppe har søspejderne haft deres lejre, og når man sidder og taler med gamle søspejdere, så forstår man, hvor meget de har oplevet, når søspejderne stævnedes sammen for at se, hvad de forskellige patruljer og troppe kunne præstere.

Nu er et lille udvalg i fuld gang med at planlægge søspejderlejren fra 27. juli til 2. juli.

(Foto: Sv. Lecht)
Til rors.

Der skal være sejløvelser, kapsejls, natsejls, og vel også en udflugtsdag, hvor man ser, hvad egnen har at byde på. Isefjorden er jo et herligt område for sejls. Her er vidunderligt kønt. Her er mulighed for at vise færdighed i navigering. Der er både grundet vand og meget andet at klare sig fri af. — Et dejligt farvand.

Tanken er, at så mange fartøjer som muligt skulle sejle frem til Kongsøre. Men kniber det, vil udvalget søge at løse opgaven, så det bliver en søspejderlejr med mange søspejderfartøjer.

Fritz Lerche.

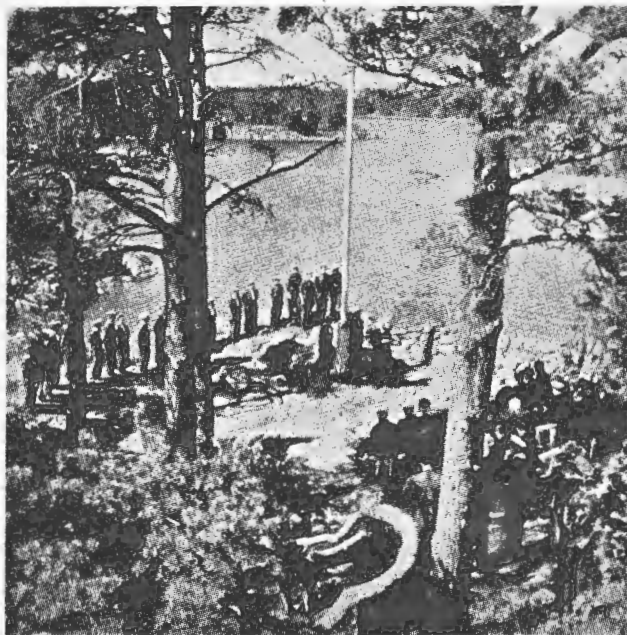

Engelske søspejdere
på »MINOTAUR«

GLIMT UDE- FRA

De svenske
søspejders
førertræningslejr
nær Stockholm

VEJRET (fortsat fra side 70)

Ved barometerfald:

Vinden fra SV til SØ
fra NV til SV, SØ
fra NV til SV, SØ
fra NØ til SØ, SV, NV

Det var jo en ordentlig smøre, som nok kan bringe forvirring i de små grå celler, men indrøm bare: Så meget havde I ikke troet, at man kunne få ud af et barometer. At lære dette udenad, er vel del-

vis ugørligt, men der er jo heller ingen, der forbyder jer at gemme det og kikke i det, når I får brug for det.

Til slut i denne omgang lige et par gamle vejregler (som der vil komme mange flere af senere) der vedrører april:

Aprils væde er bondens glæde. Sct. Georgsdag er ethvert græsstrå så godt som et havrekorn.

Så længe frøerne kvækker før 25. april, skal de tie efter.

Sly Fox.

Alle tolv

Simba, BF Bjarne Højer,
Set. Jørgens flok.

BF Peter Poulsen, Snaphanerne,
1. Valby flok.

BF Jørgen Böttiger Rasmussen,
7. Odense flok.

Her ser I et par spændende billeder af en smefodsoptagelse i en ulveflok i Silkeborg. På det ene billede ser man rådsklippen, Baloo, Bagheera og Sheere Khan, som stikker hovedet frem. — På det andet billede er alle ulvene samlede om rådsklippen, mens Akela taler til dem.

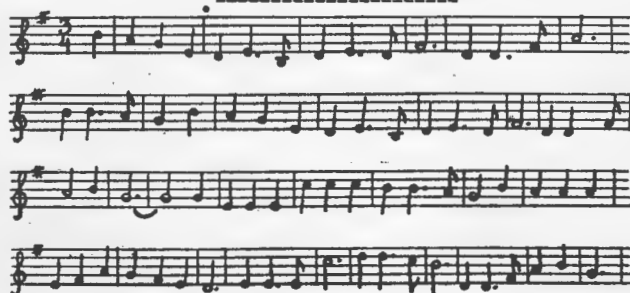

Nye ulvesange

Spejdersangbogen er kommet i et nyt oplag, og i dets tillæg findes nogle nye ulvesange, som vi i den kommende tid vil bringe under junglenyt. Her er den første. Noderne har vi lånt fra nodetillægget til K.F.U.M. spejdernes sangbog.

Sangen kan klippes ud og passer til spejdersangbogen. Det er bedst at sætte den ind i sangbogen ved hjælp af en smal klæbestrimmel.

129. I Seoneejunglen.

KLIP TIL BLADETS KANT

SPEJDERNES MAGASIN
SANGBLAD 5
NODER I S.M. 1955 NR. 4

Mowgli's optagelse Turalerei.

I Seoneejunglen, hvor ulvene bor,
ulvene bor, ulvene bor,
der Mowgli han bo'de hos far og hos mor,
far og hos mor, vuf, vuf.
Men lejren blev angrebet af Shere Khan.
han lumskeligt sneg sig i junglen på ran.
Vogt dig for ham! Vogt dig for ham! —
Vogt dig for ham Shere Khan!

Da Mowgli kom ene, han modto's som bror,
modto's som bror, modto's som bror
i hulen hos Raksha, hvor glæden blev stor,
glæden blev stor, vuf, vuf.
En måneskinsaften, da flokken holdt ting,
blev frøen så opta't i ulvenes ring.
Til rådsklippens top blev han ført op,
mens ulvene hylede: Vuf.

Akela fra toppen først råbte til dem:
»Se jer nu for, se jer nu for.«
Og ulvene svarede med fynd og med klem:
»Vi ser os for, vuf, vuf.«
Men hvem vil for menneskeungen si' go'?
Jo, det vil Bagheera og det vil Baloo.
Bravo for dem, bravo for dem,
bravo for dem, vuf, vuf.

På livet i junglen tog Mowgli så fat,
hej, hvilket liv, hej, hvilket liv.
Bagheera ham lærte at snige i krat,
hej, hvilket liv, vuf, vuf.
Og loven han lærte nu bid efter bid
af Baloo, som skændte og revsede ham tit.
Men han holdt ud og blev en gut.
Hurra for junglens liv!

R. Lykken v. Kongsted

Fortsat fortælling af PETER TINI . Tegninger: THORA LUND

„Langskæg“ forfølges

En mørk januaareftermiddag var Kvadrillen i biografen inde på Strøget; de så en mægtig spændende film med tyve og politibetjente. Da de bagefter kom ud på gaden, var det blevet mørkt, og i drengenes hjerner foregik der stadigvæk grusomme forbrydelser. —

Som de gik på den mørklagte gade på vej hjem til Gammelholm, så de i det svage skær fra et lysende butiksskilt en i deres øjne meget mistænkelig person, der trippede henad gaden på en mærkelig måde. Han gik lige i lælene på andre fodgængere — og han bar et vidunderligt fuldskæg, som drengene var klar over, måtte være lavet. De var slet ikke i tvivl om, at her var en maskeret forbryder, sikkert en lommetyv, og Spjæt foreslog de andre, at de måtte forfølge manden. Trold og Jim turde nu ikke gå med, for de havde lovet at gå lige og meget hurtigt hjem. Så

Spjæt og Knold optog hele forfølgelsen.

De fik først ad Frederiksberg-gade hele byens Strøg igennem til Kongens Nytorv; det var af og til vanskeligt at holde forbindelsen med »Langskæg«, som de havde døbt ham, vedlige, der var så mange mennesker, og en klam tåge gjorde mørket endnu mere uigen-nemsigtigt. Så om mod »Børsbanken« kolossale bygninger — og her begyndte det at blive spændende, for nu drejede »Langskæg« ind på en mystisk lille gyde mellem 2 af bygningerne, der var forbundet ved en lukket bro. Drengene fulgte stadig efter — de kom ind i en stor gård, hvor »Langskæg« nu gjorde brug af en ikke helt lovlig lomme-lygte. Derved fandt han hen til en jerntrappe, en såkaldt brandtrappe. Den entrede manden op ad, til han nåede op på en balkon af smedejern. Han gik hen til en dør, og ef-

ter at have prøvet utallige nøgler i sit anselige nøgleknippe fandt han en, der kunne bruges. Spjæt og Knold var i ly af mørket også listet op ad trappen og stod nu åndeløse af spænding kun få meter fra døren. »Langskæg« gik ind, men før døren var faldet i, havde Spjæt fået foden imellem og så listede de forsigtigt efter. De blev dog hurtigt enige om, at en af dem hellere måtte holde vagt ved røren. Det blev Knold, der skulle blive tilbage, og det blev en aftale, at hvis der forløb mere end en halv time, skulle han alarmere politiet, for det betød sikkert, at Spjæt var kommet noget til inde i bygningen. —

Spjæt var nu ikke så stolt over situationen, men det kunne ikke nytte at give op, når først de var nået så vidt. Han begyndte altså sin vandring i Børsbankens ukendte gange med en skummel, sandsynligvis bevæbnet forbryder som mål, huh! og måske var der flere mænd herinde, han kunne godt have mange hjælpere. I lommen havde Spjæt heldigvis en Nefalygte, men den var næsten udrædt, så det var begrænset, hvad den kunne yde af hjælp.

Når han gik, syntes han, hans skridt rungede, og flere gange snublede han over trin; og så var der så mange kanter og hjørner, som han stødte imod. Og så vidste han endda ikke, om han var på den rette vej; han havde tabt sporet, fordi de tøvende ved indgangen. Men om-sider så han et svagt skær fra en elektrisk pære; han stod ved en trappe ned til en kælder, hvor der også brændte et lys. Spjæt fulgte rystende efter og befandt sig pludselig i et mægtigt rum — luften var så underlig tør og varm. Rundt omkring så han tunge, massive metal-døre med nogle sære skiver og tal på. Spjæt anede ikke, hvad sådan et rum skulle bruges til, mage til

Vor tegner drømte en nat, at han som ulveunge var på 30 km tur. Forhåbentlig klarer du de 30 km bedre end tegneren.

det havde han aldrig set. Det var bankens boxanlæg med de store brand- og dirkefri rum, hvor banken opbevarer sine værdisager og vigtige papirer, og hvor almindelige mennesker kan få opbevaret smykker og dokumenter. En af boxdørene var åben. Spjæt kunne ikke dy sig han måtte se, hvad der var indenfor. Han så ikke »Langskæg« og listede derfor helt ind — der var stoppet med tykke bøger på hylder. Da lød der et brag! Døren smækkede i bag Spjæts ryg — han var fanget som en mus i en musefælde, og alt, hvad der var af lys i rummet, var det, som Nefalygten gav. Herinde var luften også varm og tung, og der var ikke plads til at røre sig for bøger og hylder. Spjæt var ikke egentlig begejstret. Luften gjorde ham dødtæt, så han måtte krybe sammen på gulvet, og pludselig var det, som om han selv var midtpunktet i en forbryderhistorie — han hørte en hånlig latter skralde op, og han følte det, som om boxen langsomt fyldtes med sand fra ventiler i loftet — højere og højere — da sandet nåede ham til næsen, sansede han ikke mere —

Under alt dette stod Knold og holdt vagt ude på balkonen. Det var koldt og mørkt, og eftersom tiden gik, og uret på Holmens Kirke slog sine slag hvert kvarter, blev Knold mere og mere urolig. Nu var der gået 40 minutter — og Spjæt havde ikke vist sig. Så var der altså kun eet at gøre — alarmere politiet. En, to tre gik det rask til den nærmeste politivagt. Her lo man først ved at høre den opskræmte Knolds beretning, men da de hørte, at det var i »Børsbanken« det foregik, var det politiets pligt at handle og handle hurtigt; der blev givet ordre til udrykning!

Nu er vi atter nede i boxen. — Spjæt vågner pludselig op — han mærker en kold vind puste ind på sig. Boxdøren er blevet lukket op, og »Langskæg« står bøjet over ham — og han ser egentlig noget så rar ud. »Stakkels lille fyr,« mumler han, medens han med besvær løfter drengen op og bærer ham hen i elevatoren, der fører ned til boxanlægget. På første sal bringer han Spjæt ind på et flot kontor med store læderbetrukne møbler.

Her lægger han Spjæt på en sofa. Så går han hen og pusler ved et skab og kommer tilbage med et glas portvin, som han forsigtig hælder ind i Spjæts mund. Det kvikker drengen op, så han vover at tale. »Tag den med ro, min dreng,« siger »Langskæg« — »bagefter kan vi tales ved. Nu skal du først komme dig efter den grimme oplevelse.«

Da hører de pludselig en voldsom larm — politibilene kommer susede med skingrende sirener og standser brat op ud for »Børsbanken« — og denne gang er det ikke engang film — Pludselig går begge dørene op, og i hver dør står 5 kraftige betjente og peger med revolvere mod »Langskæg« — men med et slag kommer alle revolverne på plads igen i bæltet, og overbetjenten, der har ledet udrykningen, gør stram honnør; thi »Langskæg« er ingen anden end bankens direktør.

Han ler hjerteligt og inviterer hele flokken af betjente ind på kontoret — med dem følger Knold. Direktøren byder på store cigarer og

takker dem, fordi de passer så godt på banken, han forstod jo nok, hvorfor de var kommet. Han var selv årsag til den store opstandelse, men han havde pludselig fået brug for et vigtigt dokument, og for ikke at forstyrre portvagten, havde han benyttet bagtrappen, uvidende om, hvad det skulle føre til. Han morede sig kongeligt, da han fik hele historien — men gav dog de to drenge, der var lidt slukørede over resultatet, en advarsel mod at se for mange forbryderfilm, for i Spjæt og Knolds alder var man alligevel lidt vel grønne til at agere detektiver. Så tog betjentene afsked med direktøren, som bagefter snakkede muntert med drengene; de blev mægtig fine venner, og før drengene havde sagt farvel, havde de fået invitation til at tilbringe et par påskedage på direktørens landsted. — »Så gik de i hvert fald ikke i Biografen de dage,« sagde han, men det havde de nu ikke gjort alligevel, da der som bekendt ikke er filmsforestillinger i påskedagene.

Peter Tini.

Patruljemøde, den 21 marts 1955

I dag holdt vi patruljemøde i lokalet, men der skulle vi nu ikke blive

Svend meddelte at vor gamle ven, eneboeren i Nordskoven, (ham der har hjulpet os flere gange) havde brug for nogle ganske bestemte ting.

Han skulle bruge 7 af hver og da vi var 7 til mødet, bestemte han, at vi hver skulle skaffe een af disse ting

Disse ting var: En Avis fra den 10 Januar 1955

Et stykke rødt glas

Af

20 cm kobbertiåd

Falkepatruljens

Tropsførerens søsters autograf

krønike

Et brugt 8 øres frimærke

En brugt konvolut stemplet den 21. Februar 1955

En hønsefjer

En bog, der bl a. omtaler Chr. den 4

Det blev et hårdt job, men lige inden Kl. 21 var vi tilbage i lokalet og må indrømme, at vi ikke kunne finde 7 ting af hver slags, men vi havde dog mindst 3 af hver, de fleste ting var der 5 til 7 ting af.

Pu - ha -

Lars

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

To spejdere fra New Zealand på hike.
(Jamboree)

2. Godthaab trop

har været på en god week-end tur til 1. Frederiksbergs hytte »Pile-dam«. Efter en hyggelig pejseaf-ten, hvor sang, historier, kanons og anden underholdning vekslede, gik man ret tidlig til køjs.

Der var imidlertid »natløb i luf-ten«, og det lykkedes lidt senere for skovmændene, der er forklædte, at røve en af deltagerne i sovepose. Det varer ikke længe, før troppen er på benene og optager forfølgel-sen henover marker og grøfter. Ef-tersøgningen besværliggøres af vildledende spor, og først efter længere tids søgen, findes det rig-tige spor. Under den videre efter-søgning bliver deltagerne kaldt hjem til hytten ved hjælp af mor-

sesignaler. Her fandtes den »røve-de« i god behold.

3. Sønderborg trop

har set dagens lys ved deling af 2. Sønderborg trop, der var nået op på over 100 ulve og spejdere.

De tre troppe med flokke i Søn-derborg har i øvrigt haft en »Bob a Job« måned (lav en krone må-ned), der indbragte de 150 kr., der skulle bruges til at anskaffe en du-plikator til brug ved trykningen af tropsblade.

»Tæl kun de lyse timer« lyder solurets opgave.
(Foto: Torben Wolff)

Asser Riigs trop

deltager i en stor svensk lejr i Abisko i Lapland til sommer. Der ventes at deltage 1000 svenske spejdere.

Godthåb divisionen

er blevet både hus- og grundejer. I løbet af foråret vil der finde ind-vielse sted af »Birkedam«, som hu-set er døbt.

DEPOTET

tilbyder læreplads. En spej-der med realeksamen fore-trækkes. Henvend dig i de-potet, hvis det har din inter-esse.

Efterlysning.

Ved den store spejderopvisning sidste år på Bellahøj mistede en spejder fra 1. Søborg trop sin dolk. Han har siden, men desværre uden resultat, prøvet på at få den frem-skaffet igen. Han har nu som en sidste udvej bedt os om at efterly-se dolken her i Spejdernes Maga-sin. Skulle derfor nogen have fun-det dolken ved den nævnte spej-deropvisning, bedes de sætte sig i forbindelse med redaktøren.

Uglepatruljen

fra Fuglebakken har været på vin-tertur, der formede sig som en hi-ke i Nordsjælland. Som det frem-går af billedet var det koldt, så »polarudstyret« måtte frem.

En af opgaverne under hiken var at spejle et æg på en spade, og det må have givet gode points, for æg-get ser fint ud.

I Rold
jamboretten
sidste år
havde vore
grønlandske
spejder-
kammerater
en fin
lejrplads.

Esbern Snares trop

i Kalundborg har holdt stor tropsfest. Foruden underholdning og dans var der flere boder, som blev besøgt livligt af publikum. I en af dem var der målskydning med slangebøssere. Som ammunition benyttedes Ping-Pong-bolde, og trængselen var stor omkring »skydeteltet«.

Den vellykkede aften gav et overskud på 2200 kr.

Lorenz Tuxens trop

i Hørsholm har fået en dejlig vandrepæmie til patruljekonkurrencen. Det er en økse, der er hjembragt fra vedensjamboreen i Ungarn i 1933.

Vil du med til

Patruljebamborette i Gilwell-Park nær London?

I februar nummeret af Spejderens Magasin blev ovennævnte patruljebamborette omtalt, og vi skal lige gentage, at der er indkvartering i tiden 16. juli til 27. juli og derefter lejr fra 27. juli til 6. august. Opholdet er gratis fra ankomst til afrejsen derfra den 6. august.

Til denne lejr kan der endnu deltage 11 spejdere, der skal være i alderen 15 til 18 år. Man kan udmærket tilmelde sig enkeltvis, det behøver altså ikke at være en hel patrulje. Hvis du vil med på denne billige tur til England, må du skynde dig med tilmeldingen. Det sker, som meddelt i februar nummeret, til korpskontoret.

Hylkedam

bliver den kommende sommer benyttet til Gilwell-kursus, idet der her er de ideelle omgivelser til et sådant kursus, hvortil kommer den centrale beliggenhed midt i landet. Storedam har i mange år været benyttet til Gilwell-kursus.

Sct. Georgsgilderne,

der er en sammenslutning af gamle spejdere fra de fire spejderkorps, har dannet en international sammenslutning.

Der er nu af danske gildemedlemmer tegnet og udført et internationalt Sct. Georgsgilde-emblem. Det er en rød lilje på et hvidt kløverblad.

1. Juelsminde trop

skal i år på sommerlejr i Norge, hvor de skal besøge deres frændetrop, 7. Stavanger, som sidste år var hernede og sammen med Juelsminde deltog i Bavne-jamboretten.

1. Assens trop

har fejret 45 års fødselsdag med stor tropsfest med fuldt hus og fint humør. Assens trop mener at være den ældste trop udenfor København.

1. Birkerød trop

fyldte 45 år den 15. marts, og man mener i Birkerød, at troppen er om ikke den ældste i landet så dog en af de ældste. Hvem vil gøre 1. Assens og 1. Birkerød rangen stri-

dig? Vi hører gerne om det i redaktionen.

Sverige.

Fra NTO's Scoutförbund har korpset fået indbydelse til at sende en patrulje på 6 spejdere og 1 fører til forbundets lejr i Virserum i Småland fra 1.—15. juli.

Der skal ikke betales noget lejrkontingent, kun må deltagerne selvfølgelig betale deres rejse til og fra lejren. Lejren bliver på ca. 500 spejdere og der ventes patruljer fra England, Tyskland og Norge.

Anmodning om deltagelse gennem tropsføreren sendes til korpskontoret inden 15. april 1955.

Kay Lauritzen.

INDABAEN

blev ikke omtalt i Gamle Vibes artikel om FN-duelighedstegne i forrige nummer af Spejdernes Magasin.

Om Indaba, der i Zulu-sproget betyder en samling af ældre til drøftelser, skal du vide, at den første blev afholdt i 1952, da spejderførere fra hele verden mødtes i Gilwell Park lige uden for London. Den næste Indaba skal afholdes i Holland 1956, og det er også meningen, at der skal være en sammen med jamboreen i England i 1957.

JEG SAGDE BLOT

**HVORFOR BRUGE HOVEDET
- NÅR MAN HAR EN ØKSE**

45 km vandring

optages som bekendt ikke på æressiden. Du må have klaret 60 km, før du kan se dit navn på den fornemme plads, som æressiden er.

I den sidste tid har redaktionen modtaget meddelelse om, at 11 spejdere i 6. Vesterbro trop og 3 spejdere i 1. Langsø trop har vandret 45 km.

Endvidere har 11 spejdere fra 1. Gjentofte trop og 4 spejdere fra 1. Rudkøbing trop været ude på samme tur.

De må altså foreløbig trøste sig med at være nævnt på denne måde. Men vi håber snart at se dem på æressiden under 60 km.

GOD VANDRING!

Venlig spejderhilsen.

Skotte

En hønes alder kan man kende på tænderne,

en gammel høne er nemlig sejt. Men kan I også afgøre, hvor gammel en fisk er? Det kan man lære på udstillingen »Fisken og Havet«, som ligger nær ved Charlottenlund slot, hvor fiskeribiologerne har deres laboratorier og kontorer. På udstillingen kan man i mikroskoper også se de småbitte planter, der driver rundt med strømmene og spises af planktondyr, som man på udstillingen kan se bl. a. i lup. Disse planktondyr spises igen af nogle fisk, f. eks. sild og makrel.

Man kan også se, hvordan fiskene bliver mærket, for at man kan få at vide, hvor de vandrer hen, hvor hurtigt de vokser, og der er usædvanlig store rødspætter og mærkelige fisk, som kun sjældent besøger os.

Desuden findes dybhavsfisk, som »Dana«-ekspeditionerne har bragt med hjem, og hvoraf mange har lysorganer — nu har de fået indlagt elektrisk lys. Ved at trykke på

DYR-DAVNE-TIL TÆRES-SIDEN

17. Aarhus trop
PF Ole Christensen
Sølv-troppen
SM Elmer Jacobsen
SM Svend Erling Geertsen
5. Godthaab trop
Børn Stabell
2. Godthåb trop
PF Søren Thoustrup

- PF Otto Andersen
5. Østebro trop
SM Mads Wille
5. Odense - Set. Georgs trop
PF Henning Nielsen
PA Jørn Hansen

4. Sundby trop
SM Christian Riis
SM Georg Stannum
1. Hellig Anders trop
PA Jørgen Smed
PA Torben Bang Knudsen

- Irokeserstammen
Poul Jakobsen
Kong Eriks trop
Søren Peter Kvist
5. By
Arne Hasselbalch

7. Odense - Odns trop
PF Lars Jacobsen
PA Knud Simonsen
PA Mogens Muff Nielsen
PA Svend Frey

1. Absalon trop, HKD.
PA Arne Christophersen
PA Jørgen Oulund
2. Aabenraa trop
Jes Kristensen

Flemming Jensen
Hans Ryborg
Erik Agger

7. Odense - Odns trop
PF Flemming Hjærnø Jensen

- PF Palle Kristensen
1. Absalon trop - HKD.
PF Werner Overby
PF Ove Nielsen
PF Erling Bloksted
PF Rene M. Jensen
PA Sven Thomsen

2. Aabenraa trop
Flemming Jensen
1. Absalon trop - HKD
PA Sven Thomsen
PF Werner Overby
PF Ove Nielsen
PF Erling Bloksted
PF Rene M. Jensen
7. Odense - Odns trop
PF Flemming Hjærnø Jensen

- PF Palle Kristensen
PF Erling Seierup
2. Sønderborg trop
Steen G. Johannsen
10. Odense trop
PF Peter Schmidt

5. Odense - Set. Georgs trop
PF Finn Christiansen
PF Mogens Honore
2. Godthaab trop
SM Jørgen Larsen

- 100 km
Fæstningsdrene, Fredericia.
PA Erik Flensborg Andersen

- 60 km

2. Aabenraa trop
Flemming Jensen
Hans Ryborg
1. Gjentofte trop
SM Jørgen Mørkholt Andersen
PF Hans Dethlef Jensen
PF Gregers Krogshøj Larsen

- PF Robert Holmgren
PF Sverre Möhring Andersen
PA Henrik Bering
Norman Krogshøj Larsen
Ebbe Rasmussen
Svend Eggers

4. Sundby trop
Jørgen Nielsen
Dan Christensen
5. Odense Set. Georgs trop
PF Henning Nielsen
PA Kjeld Kragh Jensen

en knap kan man få bølgerne til at rulle, og man kan se, hvordan en fiskeunge, der har et øje på hver side som en almindelig fladfisk, bliver til en fladfisk. — Der er meget at se og lære, og så er entreen for spejdere kun 10 øre!

Aage J. C. Jensen.

Mere end 1600 km på cykel

har Gorm Christensen i Chr. IV's trop kørt i de to sidste år for at komme til patrulje- og tropsmøder inde i Hillerød. Han bor nemlig i Skævinge, og trods afstanden har han ikke forsømt een eneste gang i løbet af to år. Det er fint — er der andre, der kan slå det?

30 km vandring.

Meldinger fra Snaphanerne, 1. Vaaby flok og Rudkøbing flok fortæller om vel gennemførte 30 km vandring.

1. og 2. Frederikshavn flokke har med 26 ulve været på 30 km vandring.

1. Randers trop

melder, at de er gået i gang med kuponplanen. Vi glæder os til at høre om resultatet.

kender mange slags lotterier, både amerikansk og kinesisk, men han har ikke før været med i et canadisk. Han håber at være mellem vinderne, når de offentliggøres i juni nummeret af Magasinet.

Er uniformen i orden til Sct. Georgsparaden?

Med dette blad får du vort nye forårskatalog — læs det grundigt og gem det til senere brug.

Ulveuniformer

se side 9

Spejderuniformer

se side 10 og 11

Læg mærke til de nye strømper af perlon

de er næsten uopslidelige og de kryber ikke —
nemme at skylle op hver aften.

Størrelse: 7 7½ 8 8½ 9 9½ 10 10½ 11

Pris med opslag: 6,00 6,50 7,00 7,50 8,00 8,50 9,00 9,50 10,00

Regnfrakker - med 2 års garanti

Korpset har godkendt vinyl plastic regnfrakker som de bedst egnede til spejderbrug.

I vort klima kan man ikke undvære en regnfrakke — køb en god kvalitet som holder — også til skolebrug, se priserne side 20 i kataloget.

Vis din far og mor kataloget

der er også ting af interesse for dem.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Red.: Kommunelejerer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport

Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

NØRRE FARIMAGSGADE 39
København K, telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 83613
Depotet er korpsets egen forretning
og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret